

Enskap - gemenskap

Jesus kom med något alldeles nytt. Han sammanfattade själv det nya i begreppet "Guds rike". Guds rike är där Guds vilja ske och där han verkar med sina gudomliga resurser. Jesus öppnade ett nytt sätt att leva. Han visade vad Guds rike konkret betydde när han förlät synder, botade sjuka och tände ljus mitt i ondskans mörker. Han visade på en ny form av ledarskap när försökte få lärjungarna att inse tjänandets väg istället för att härska och behärska. Jesus försoningsverk öppnade Guds rike för oss alla och pingsten med den helige Andes närvaro gav resurser att förverkliga Jesus fortsatta verk.

Men hur skulle Guds rike gå vidare? Paulus, "den trettonde", aposteln får en av sitt livs ahaupplevelser när han i vägdammets utanför Damaskus har slagits till marken av Guds kraft och hör orden: "Saul, Saul, varför förföljer du mig?" "Mig", det ordet måste ha slagit honom med kraft. Den uppståndne identifierade sig med de kristna som Paulus ville utrota. Här fanns början till Paulus senare undervisning om de troende som Kristi kropp.

Gud är en härlig uppfinnare! Tänk på skapelsen, människan, äktenskap, familj och mycket mera. Guds uppfinningar har ofta med gemenskap att göra. Det gäller också församlingslivet. Vilken fantastisk bild är inte Kristi kropp av den kristna gemenskapen liksom också andra bilder som templet, familjen och vinstocken! Jesus församling är en gemenskapens församling. Kristna är vi tillsammans. Ett av nyckelorden i Nya testamentet är ordet "varandra". Trösta, förmana, undervisa, hjälp, föråt varandra. Jesus kärlek kan inte uttryckas fulltonigt på någon ort förrän varje lem fungerar på den plats i kroppen den är ämnad för. Men vad betyder det nu konkret för oss att räkna med att vi tillsammans i tron utgör Kristi kropp?

Guds uppfinning motverkar enskap och befrämjar gemenskap. Kristen är man inte ensam utan i gemenskap med andra. En ledare kan bara göra en sak ensam - förkväva och hindra det andliga livet. Men visst är det befriande att se att vi behöver varandra. Jag behöver andra - de andra behöver mig. Syskonen utväljer man inte åt sig - man har dem om man vill eller inte. Därför finns bara en utväg - älska dem!

Guds uppfinning motverkar missmod och högmod. När vi ser att alla behövs både med skapelsegåvor och nådegåvor finns ingen plats för självberöm, avund, högmod eller missmod.. Ingen skall behöva gräva ner sig i missmod och säga "jag behövs inte" och ingen har orsak att yva sig i högmod och säga "du behövs inte" (jmf 1 Kor 12).

Guds uppfinning frigör resurser. Varje kristen människa är en resurs i Kristi församling både med personliga och materiella gåvor. Uppgifter finns hur mycket som helst både i församlingsliv och i vardagskallelsen. Vi har orsak att på nytt se bibelns undervisning om Kristi kropp och damma av Luthers ord om "det allmänna prästadömet". Då är det inte frågan om att lösa de ekonomiska problemen utan det handlar om mycket mer- ett levande församlingliv. Risken är idag uppenbar att lekmän (vilket ord!) får höra att nu behövs ni - för pengarna är slut! Bibliskt sett handlar Guds uppfinning om något mycket djupare.

Hur kommer vi då vidare?

1. Vi får gå på upptäcktsfärd och finna varandra och varandras gåvor. Ledarna behöver öron och ögon så att man inte blir "proppar" för välsignelsen. Samtidigt behöver också ledarna få leva av förlåtelsens nåd. Det är så frestande för en lekman att ge upp om man upplever att man inte blir hörd och sedd. Därför kan det konkret innebära mycket av samtal, funderingar och bön tillsammans för att finna platsen i helheten.

2. Vi får be om att få ledas av Guds visioner. Det är svårt att ge sin insats om man inte vart

organisationen är på väg. En gemensam målsättning förenar. Vi behöver framförallt be om Guds visioner för våra församlingar. Bara det som är tänt i himlen brinner på jorden. Hur ofta är det inte att vi ber om Guds välsignelse över det vi själva tänkt istället för att lyssna in Herren och hans vilja. Det är vi som skall följa Jesus – inte han som skall följa oss.

3. Vi får delegera. En organisations fulla effekt finns när så många som möjligt kan ha ledaruppgifter. Det handlar om delegering av uppgifter där många får känna delaktighet. Det kan många gånger vara lättare att göra allt själv. Man får det snabbt gjort och dessutom gjort som man vill! Samtidigt som man bränner ut sig och tar glädjen av andra. Delegering tar tid men sparar i längden tid.

4. Vi får bejaka våra gåvor.

Alla förlorar där vi som individer inte bejakar Guds gåvor. Här får vi kämpa mot Jante-lagen. Vi har så många gånger överfört syndabekännelsens ord "jag fattig, syndig människa" också till de gåvor Gud har gett. Vårt dåliga självförtroende gör att vi inte tror att vi duger till något. Ibland kallar vi det till och med ödmjukhet. Den falska ödmjukheten har inget har att göra med det sunda självförtroende Herren vill att vi skall leva i som hans skapade och försonade barn. Rädslan för högmod har ibland lyfts fram på ett sådant sätt att det lett till att man grävt ner pund som Gud gett. Det är synd i ordets rätta bemärkelse och förhärslig på inget sätt Jesus Kristus mitt ibland oss.

Vi har att kämpa med en historisk barlast som går långt tillbaka. De första kristnas samlades till gudstjänst i andligt och lekamtligt knytkalasstil. Fysiskt samlades man i hem, alltså i en cirkel där ledaren var en av många andra i gemenskapen. Några hundra år sedan blev kristen tro statsreligion och fick överta domstolsbyggnader. Kyrkor byggdes med stildrag från romerska förvaltningsbyggnader. Biskopen och präster övertog de romerska tjänstemännens plats och satt i ett fristående altare i den långsmala byggnaden skild från de övriga församlingsborna. Utvecklingen fortsatte ytterligare på medeltiden där altaret flyttades längre och längre bort från församlingen. Begreppen kyrka och Guds hus kom att stå för en byggnad istället för att utgöra dynamiska beskrivningar av en gemenskap av människor. Och det är nog inte bara kyrkolokaler som Åbo domkyrka, Uppsala domkyrka och St Pauls Cathedral som gör det svårt att leva ut Kristi kropps tanken i praktiken. En modern version av den historiska barlasten är uppdelning i anställda och lekmän. Jag minns många äldre som ställde sina gåvor i Herrens tjänst för den kristna fostran i till exempel junior och söndagsskolarbete. Vem tar idag upp deras mantlar?

Jag befann mig vid ett ekumeniskt bönetillfälle. Vi var cirka åtta personer från olika samfund som bad för vår stad. Tidigare hade jag alltid tänkt på att vi som personer utgör Kristi kropp. Men då slogs jag av glädjen över att se också olika församlingarna som lemmar i Kristi kropp, var och en med sin profil och sin bestämda uppgift. Vi behöver inte alla göra samma sak utan de andras bidrag är också vårt och vårt är deras. Vi kan föra tanken ännu längre. Bekännelsen till Kristi kropp betyder också att väckelsen i Afrika och Kina är vår glädje, men vår är också den lidande kyrkans ständiga smärta. När en lem lider hela kroppen.

Förbundet Kyrkans Ungdoms uppgift har traditionellt varit att stöda församlingslivet. Många av de verksamhetsformer som förbundet och kretsar tidigare initierat har integrerats i den nuvarande församlingsverksamheten. Men grunduppdraget består. Där församlingsverksamheten av olika orsaker går på tomgång finns utmaningen att bidra med relationscentrerade tillfällen. De traditionella mötenas tid verkar delvis vara förbi, men nya tillfällen behövs där vi ännu mera får uppleva och leva ut delaktighet, gemenskap och bygga upp varandra. En möjlighet är att initiera, hjälpa till eller starta Alphakurser, en annan att samlas i smågrupper utifrån den andliga knytkalasprincipen, som alljämt är aktuell.

”Vi är Guds kyrka, Herrens hus,

uppbyggt av levande stenar.
Där under korsets milda ljus
dopet och tron oss förenar.
Om vi ock möttes endast två,
bygga han vill och bo ändå
hos oss med hela sitt välde.”
Psb 165:3